Umbra neagră a demonului de ocazie

On Decembrie 18, 2013

Așează pe un piedestal mai înalt putința de a te înțelege, astfel încât să menții coeziunea internă a structurii tale definitorii.

Totul era atât de întortocheat, dens precum un nor globular care odată ce-ți invadează mintea te împiedică să gândești clar sau să apreciezi cu discernământ propriile gânduri. Posomorât, pătruns până în adâncul ființei de acel sentiment de dominație pe care conștientul îl refuză dar nu i se poate împotrivi, mă agățam de niște aparențe înșelătoare. De acel minus schimbător pe care nu-l puteam înțelege, pe care nu-l puteam accepta, determinându-mă să intru nepregătit într-un delir demonic.

În această relație de unu la unu, dintre dezorientare și amorțeală, care a deschis drumul fenomenului individual de pierdere de sine, mărimile locale ale câmpului de toleranță variau armonic cu aceeași pulsație, însă cu faze inițiale diferite. Eram nevoit să fac o distincție între cele două direcții perpendiculare: o direcție generatoare de cauze și o direcție generatoare de efecte. Şi să clarific relațiile de autoritate și responsabilitate pe care le aveam cu entitatea mea definitorie.

Nu realizam pe atunci că, asemenea unui Faust vândut Diavolului, mă aflam în căutarea lucrurilor imposibile. Piatra filozofală a integrării într-o nouă structură a devenirii, presupusul leac al acestei tendințe de dezintegrare a coeziunii interne dintre elementele mele constitutive, era doar o măsură tranzitorie în vederea instalării unei stări de calm și relaxare. Presiunea dintre rațiune și disperare rămânea constantă, nu trecea de nivelurile critice, dar nici nu scădea spre nivelul normal acceptat.

Leadership: Continui să trăiești prin ceea ce ai fost mereu, negând ceea ce ești într-o luptă cu aparențele înșelătoare ale unei realități care se încăpățânează să-ți reziste?

Conștient de ceea ce mi se întâmpla, mă retrăgeam în propria dezamăgire, în umbra unui demon, creația propriei mele minți ajunsă la disperare, concretizată într-o nemulțumire de sine intensă. Tot mai mică era posibilitatea de a mă agăța de ceva, de vreo experiență, de vreo realitate, de vreo convingere, de vreo inspirație de moment care să-mi ofere un sprijin în abisul de dubii creat de propriile-mi gânduri și percepții.

Realitatea trăită prin acumularea semnelor de întrebare, dincolo de pornirile naturale spre a privi lucrurile altfel decât am crezut că le știu, de unde și această tentativă de a mă împotrivi aparențelor înșelătoare, se situează în umbra unei anumite deformări sufletești de tipul "A life that lost its focus". Era un fel de greutate în întunericul unei imense triste ți, o convergență a unor fracturi interioare cu marile fracturi ale preferințelor pentru aflarea unor tărâmuri neexploatate, cu care sensibilitatea mea încerca să potențeze valoarea intrinsecă a fiecărui lucru examinat într-un context mai larg.

Ca să capăt sentimentul de stăpânire de sine, ca să simt înălțarea spre culmi a putinței de a mă înțelege, ca să-mi unesc forțele și valorile într-un tot unitar care să facă posibilă coordonarea centralizată a tuturor funcțiilor de protecție și comandă, trebuia să explorez și să descopăr noi moduri de abordare a lumii mele interioare.

Sensul rezultantei interacțiunilor cu diverse stări de spirit copleșitoare trebuia să fie identic cu sensul forțelor componente ale propriei mele personalități. Rezultanta trebuia să fie echilibrul.

Leadership: Continui să rămâi cantonat într-o nemulțumire surdă, fără să schimbi efectul acesteia, sau te ambiționezi să cuprinzi nemărginirea întâmplării de a fi tu însuți în exercițiul unei temporalități subiective?

Lumina călăuzitoare a omului, marea piatră de încercare a caracterului și atitudinii care sudează personalitatea, intră adesea în conflict cu fenomenul individual de pierdere de sine care se manifestă printr-un sentiment constant de tensiune, de disconfort, de lipsă a valorii și prin lipsa de interes față de lumea înconjurătoare. Acesta este momentul declanșării incertitudinii, când omul se retrage din activitate anulându-și acordul de voință. Eul său este un altul, un străin, un necunoscut indiferent.

Realitatea omului, fondată dintr-un imens conglomerat de motive, temeri, împliniri sau neacceptări, este susținută de acele eforturi de inovare a caracterului, în scopul de a facilita accesul la găsirea unui teren rodnic și benefic continuității calității vieții. O tendință nemărginită spre autocunoaștere, dar și o concretizare a inițiativei privind apariția, de-a lungul timpului, a unei noi modalități de percepție a experienței de viață, poate însemna un avantaj enorm pentru un sistem funcțional uman care se dorește a fi îmbunătățit.

Leadershipul capătă o nouă dimensiune odată cu luarea în considerare a factorului numit "rutină", transformat într-o adevărată corvoadă la nivel existențial de către indivizii care nu reușesc să-și proiecteze în zona gândirii o schemă de sprijin. Stabilirea unei direcții focusate nu spre abstract, ci spre un concret care "mușcă cu putere" din realitate, poate pune la dispoziție suficiente motivații și justificări pertinente cu privire la gradul său de discernământ, de stabilitate și de evoluție.

Leadership: Te concentrezi asupra a ceea ce este important să te înconjori prin examinarea lucrurilor dintr-o serie de posibile alternative, fără să-ți arăți puterile ascunse într-o pustietate ostilă?

A continuia să trăiești prin examinarea lucrurilor dintr-o serie de posibile alternative, fără să-ți arăți puterile ascunse într-o pustietate ostilă, înseamnă să accepți termenii de utilizare a unei realități care se întinde dincolo de înțelegerea ta, fără să te gândești la ce spun cei din jurul tău.

Modul de gândire și acțiune al unui om se poate modifica în timp, în funcție de natura proceselor interne ce au loc în timpul fazei de dezorientare. Leadershipul va demonstra o slabă eficiență în acest caz. Omul se poate autodistruge dacă nu reușește să clarifice relațiile de autoritate și responsabilitate pe care le are cu entitatea lui definitorie, determinând afinități de structură între formele diverse de reflectare și investigare ale realității, în cazul de față, între ceea ce este, ceea ce crede că este și ceea ce a devenit.

Experiența nu te ajută întotdeauna să intuiești foarte clar apariția acelor trăiri și stări, determinate de o realitate accidentală, care nu pot da claritate și coerența lumii interioare. Este ca și cum ai vrea să-ți arăți, cel dintâi, puterile ascunse într-o pustietate ostilă, semi-aridă, suficient de percutantă și pentru modul tău propriu de viață. Dacă nu vrei să te pierzi într-un decor existențial neprietenos, mai întâi așează-ți pe un piedestal mai înalt putința de a te înțelege, astfel încât să menții coeziunea internă a structurii tale definitorii.

Leadershipul nu are nicio șansă de extindere dacă mintea omului este găzduită într-un decor neprietenos sau nerecondiționat. El nu poate supraviețui tuturor proceselor de analiză și decizie, nu poate permite evaluarea performanței omului, fiindcă totul este atât de întortocheat în această fază a negației de sine. Dacă intenționezi să te lansezi în domeniul conducerii, cu siguranță vei experimenta noi roluri și responsabilități, dar și noi trăiri, noi trenduri de manifestări.

Omul ce-și arată puterile ascunse într-o pustietate ostilă este același plăsmuitor de lumi care investighează toate aspectele realității prin intermediul cugetării asupra experienței sale de viață care îi confirmă repetat că nimic nu e tot ceea ce pare și tot ceea ce pare nu e altceva decât o imagine a propriei tale subiectivități.

Umbra neagră a demonului de ocazie desemnează acea situație de dezechilibru intern ce apare ca urmare a unei discordanțe, fie ea și temporară, între structura definitorie a omului și capacitatea sa de înțelegere a unor situații neprevăzute și neanticipate.

Source: https://neculaifantanaru.com/umbra-neagra-a-demonului-de-ocazie.html